

Nepnieuws

Martin de Jong

Nepnieuws

2025

www.buisdorp.com
Een Buisdorps Boek

Zoute griotten 2001
Zoute griotten speciaal 2013
Tijd voor stampij 2013
De mooiste dag tot nu toe 2014
Literaire giller 2014
Sabbatical 2014
Duizend korte columns 2015
Berichten uit Buisdorp 2015
Radio Buisdorp 2015
Soep 2016
De mafste week tot nu toe 2016
Aan de hand en andere aandoeningen 2017
Schrijverij 2017
Aan m'n zolen en andere ongemakken 2018
Ontsporingen 2018
Een soort ding 2019
Livia 2019
Aan de stok en andere schermutselingen 2020
Romkom 2020
Nina's paranormale pa 2021
Achter de muziek aan 2021
In Buisdorp 2022
Nepnieuws 2025
Uit Buisdorp 2025

In voorbereiding

Leven met katten
De merkwaardigste maand tot nu toe
De verlenging
Aan de slag en andere besognes

Copyright © 2025 Martin de Jong
Omslagillustratie © 2025 Irene Mulder / LGB producties /
www.irenemulder.nl
Vormgeving binnenwerk Martin de Jong
Auteursfoto Esther Lammers

ISBN 9789403790725

NUR 301

*Ter herinnering aan eeuwig innig dierbare kat Huig
(12 mei 2009 – 12 maart 2025)
die op een dag dat ik aan dit boek werkte in mijn armen stierf*

Etentje	7
Afscheidsreceptie	17
Voorafgaand	26
Weldenker	35
Heldendaad	38
Hoofdreactioneel	44
Directiecommunicatie	46
Personeelsbijeenkomst	50
Voorafgaand	58
Weldenker	63
Kennismakingslunch	66
Toertochtje	71
Redactievergadering	79
Directiecommunicatie	84
Januarisituatie	89
Reportageblamage	94
Directiecommunicatie	101
Voorafgaand	105
Weldenker	111
Februarisituatie	114
Ontslagdag	120
Voorafgaand	129
Weldenker	140
Telecommunicatie	143
Sollicitatie	150
Herintreding	157
Toertochtje	162
Voorafgaand	168
Weldenker	173
Journalistiek	177
Telecommunicatie	184
Voorafgaand	188

Weldenker 191
Directiecommunicatie 194
Telecommunicatie 197
Voorafgaand 201
Weldenker 205
Persbericht 209
Ontslagdag 210
Voorafgaand 212
Weldenker 217
Telecommunicatie 221
Vertelperspectiefwisseling 225
Rechtszaak 230
Etentje 247
Leestips 258
Uitsmijter 263

Disclaimer

De uitspraken en opvattingen van de personages in deze roman zijn niet in alle gevallen overeenkomstig de denkbeelden van de auteur. Daar waar dat wel het geval is, kunnen ze dat in (sterk) afgezwakte vorm zijn.

Voor het schrijven van dit boek ontving de auteur geen werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Etentje

Herfst in Buisdorp... In voorbije tijden, toen het klimaat nog niet aan verhevigde verandering onderhevig was en kalmpjes aan deed, kon het er in de gemeente gedurig guur aan toegaan: bomen die door ongunstige windvlagen tegen de vlakke woeien en dusdoende het verkeer tot stilstand brachten en soms zelfs weggebruikers bedolven. Legendarisch, zoals iconisch nog genoemd werd, was een storm eind vorige eeuw die zo stevig uitpakte dat de geopende A.G.Th. Hermansbrug losgetrokken werd, als een frisbee over een afstand van meerdere kilometers door de lucht vloog en onder invloed van de zwaartekracht op het Buisdorpse Woonpaleis neerkwam, plettenderwijs doordrong tot deszelfs beddenafdeling en daar tot rust leek te komen maar uiteindelijk ook door beide onderliggende etages zakte. Dit spektakel voltrok zich op een zondag die, een meevaller bij een tegenzitter, geen koopzondag was of een tweede paas- of kerstdag want dan zouden zich onder winkelbedienden en -bezoekers persoonlijke tragedies zonder weerga hebben voltrokken.

Het was overigens niet vrij van twijfel of het wel een geopende brug was geweest die door de storm losgerukt werd of juist een dichte – want de volksmond kan verwarrenderwijs ook bij een brug die verticaal is geworden spreken van een brug die dicht is, en hoe je dit ook noemt aanvoeren als excuus voor het te laat bereiken van de bestemming (werkvloer, klaslokaal, kantongerecht, Spoedeisende Hulp).

Zulke woeste atmosferische toestanden zijn al jaren niet meer aan de orde. Wederom is het een herfst waarin de zomer nog voelbaar is, je eind september zonder gevaar van longontsteking in een T-shirt over straat kunt gaan om bijvoorbeeld bij de Mammoet supermarkt pepernoten in te slaan. Met nog maanden verwijdering van het sinterklaasfeest en de daaraan voorafgaande rellen rond de intocht van de goedheiligman en diens naar de tijdgeest geschminkte ondergeschikten leidt de

verkrijgbaarheid van zulk snoepgoed bij sommige consumenten tot fronsen en zelfs opgewonden getwitter.

Dergelijk ongeletterd vulkanisme kon nog wat worden want als de klimaatverandering niet afgeremd werd zou het er zomaar van kunnen komen dat al in de aanloop naar de kerstdagen de supermarktschappen gevuld worden met paaseitjes.

Die voorspelling werd althans naar buiten gebracht op een sociaal medium, waarna enkele tot onbeteugelde hysterie opgejutte influencers (beïnvloeders) bevorderden dat de reële mogelijkheid van kerstpaaseitjes een *trending topic* werd dat culmineerde in Kamervragen waarin het teloorgaan van vaderlandse tradities aan de orde werd gesteld.

In het *Buisdorps Nieuwsblad* had Barrelmeijer er een fel hoofdredactioneel commentaar aan gewijd dat leidde tot verdere verhitte van de gemoederen.

Als geschreven: een haast zomerse herfst in Buisdorp. Evert en Jardina zijn op weg naar een etentje bij Kokya en meneer Mortifa, een particuliere traditie die niet als een heilig moeten werd gezien maar als een gezellig verzetje.

Eveneens in de bejaarde blauwe Twingo bevindt zich Jonathan, hun vierjarige nageslacht. Hij verheugt zich niet zozeer op het weerzien met oom Appie en tante Kokya als wel dat met Doerak, een kleine keffer in het genre chihuahua.

Elk etentje was een halve reünie: Kokya en Evert zagen elkaar al meerdere dagen per week op het werk maar hij en meneer Mortifa troffen elkaar bijna alleen bij etentjes, wat ook voor Jardina gold.

Zo kort mogelijk samengevat hadden Evert en meneer Mortifa elkaar leren kennen nadat de jeugdpaginamedewerker van het *Buisdorps Nieuwsblad* (Evert) een kamer boven café Den Olden Buys betrokken had: tegenover de kamer van vijftiger meneer Mortifa, een voormalige handelaar in ansichtkaarten die door een faillissement tot kommerhoudende omstandigheden vervallen was. Een etage lager verbleef studente Aster. Toen Evert haar op een bijzonder goede dag bij de studie terzijde stond door een foutenrijk werkstuk taalkundig te verbeteren, was medestudente Jardina in de kamer verschenen en had door dat te doen Everts leven op zijn kop gezet.

Hij kreeg te maken met ernstige verliefdheidsverschijnselen

en moest uiteindelijk ten gevolge daarvan enige dagen het bed houden, zodat zijn collega Kokya bezorgd kwam zien hoe hij het maakte. Daarbij belandde ze in het blikveld van meneer Mortifa, die zoals dat kan gaan en daadwerkelijk ging aan een aardverschuivende gemoedsgesteldheid ten prooi viel.

In beide gevallen werden de mannelijke amoureuze gevoelens met gelijke munt terugbetaald, en zo kwam het ervan dat Jardina en Evert en Kokya en meneer Mortifa gingen samenwonen.

Vele jaren later is Evert nog altijd bij het *Buisdorps Nieuwsblad* in werking, tegenwoordig als eindredacteur, en is Kokya daar nog zijn collega, redactieassistent was en is ze (door de opgedane ervaring nu senior), afgestudeerde Jardina verzorgt de pr voor de Dorpsgehoorzaal, meneer Mortifa heeft zijn arbeidzaam bestaan afgesloten. Om weer wat omhanden te hebben was hij als postrondbrenger in dienst getreden bij soepfabriek Busofa, waar men ingenomen was met zijn inzet en deskundigheid, totdat er bij een reorganisatie werd overgehield naar de opvatting dat het ook wel marcheerde zonder dat er in het functiegebouw een postrondbrenger op de werkvloer rondliep.

Ontslagen worden kan je welbevinden onder een domper plaatsen maar als het overboord werpen gepaard gaat met een afvloeiingsregeling waardoor je een eenmalig fortuintje beurt en er maandelijks meer op je rekening wordt bijgeschreven dan toen je nog in loondienst was, wordt dat leed aanzienlijk verminderd en ben je geneigd de je toegevallen onbegrensde vrije tijd voor lief te nemen.

Door middel van een applicatie op zijn telefoon heeft Evert het met de parkeerautomaat in orde gemaakt en steekt, Jonathan tussen Jardina en hem in, de straat over en belt op het vertrouwde adres aan. Het is een ding-dongbel maar na het *ding* wordt het *dong* niet gehoord omdat inbandige Doerak in hels keffen is ontstoken.

Meneer Mortifa doet open, als gebruikelijk bij dit soort gelegenheden heeft hij een komisch kookschort omgehangen, met een enorme smiley erop afgebeeld, en een koddige koksmuts scheef op de schedel geplaatst.

‘Kom binnen!’ zegt hij verstaanbaar want Doerak heeft het

keffen gestaakt om op zijn achterpoten staand gehurkte Jonathan in zijn gezicht te likken.

Omdat het nazomert hoeven er geen jassen ingenomen te worden.

In het halletje wisselt Jardina met meneer Mortifa drie zoenen uit, hij en Evert knikken elkaar zoals mannen dat doen glimlachend toe. Kokya heeft zich bij de samenscholing gevoegd om met Jardina begroetingszoenen uit te wisselen – met Evert doet zij dat niet want ze hadden elkaar eerder die dag tijdens kantooruren nog gezien. Ook de omgangsvormen worden door grenzen omkaderd.

Jonathan heeft zo zijn eigen manier van bejegenen: ‘Opa poepjes!’

‘Dag vent,’ zegt de aangesprokene. ‘Wacht eventjes, dan zal opa poepjes je weer wat laten horen...’ Meneer Mortifa rolt de linkermouw van zijn overhemd op en drukt zijn mond op zijn bovenarm en haalt diep adem, waarna er een trompetterend geluid klinkt dat Jonathan doet schateren.

‘Prik, prik, prak!’ laat meneer Mortifa op de nagebootste wonderigheid volgen, wat eveneens gewaardeerd wordt, net als het aansluitende ‘peertje, peertje, appelgebak!’

‘Zo te zien heeft u gekookt,’ zegt Evert, zijn voormalige buurman, die dat wel hebben kan, nog altijd met u aansprekend.

Meneer Mortifa zet zijn koddige koksmuts af en hangt het komische kookschort aan de kapstok. ‘Dat wil zeggen, dat wil zeggen.’

‘Macaroni met ham en kaas zeker,’ gokt Evert.

‘Ha, ja! Je weet, ik ben een bakbeest!’

‘Lang niet gegeten, macaroni,’ zegt Jardina. ‘Lekker.’

‘Laten we het hopen,’ dempert de koker haar enthousiasme. ‘Maar eigenlijk mag het niet...’

‘Veel calorieën,’ beaamt Evert. ‘Moet je niet elke dag innemen.’

‘Nee, ik bedoel dat macaroni oorspronkelijk uit Italië komt. Macaroni eten is dus culturele toe-eigening.’

‘Appie heeft een tablet gekocht,’ legt Kokya uit.

‘Moest er niets van hebben, zo’n apparaat, maar het is toch wel tamelijk onmisbaar als je op de hoogte wilt blijven van de

gekte die er elke dag opnieuw in omloop wordt gebracht. De waanzin van de dag!’

Evert ritst zijn rugtas open. ‘Ik ben niet met lege handen gekomen.’

‘Dat is ook toevallig,’ zegt meneer Mortifa. ‘Ik zat net op de site van de drankboer te kijken. Chivas Regal Royal Salute 21 years, 199,99 euro. Ik moet bekennen dat ik die nog nooit gedronken heb.’

‘Dat gaat vandaag ook niet gebeuren,’ zegt Evert, en diept uit de rugtas een zak taai op.

‘Dankjewel, jongen, daar doe je deze zoetekauw een plezier mee. Het taaie ongerief!’

‘Ik wilde u niet ontrieven.’

‘Ontrieven, ontrieven, wat nou ontrieven. *Het taaie ongerief*, boek van Theo Thijssen, lang voor jouw tijd. En de mijne. Ben letteren aan het lezen.’

‘Geen boeken over filosofie meer?’

‘Nee, Evert, ik ben nu op een leeftijd dat ik het wel gehad heb met filosofische hoogdravendheid. Bovendien is de ene na de andere wijsheid die vroeger jaren te berde werd gebracht inmiddels ongewenst verklaard. Of zoals ze dat onterecht noemen *gecanceld*, want dat betekent afgelast, geannuleerd, zoals een optreden dat niet doorgaat omdat de artiest ziek is geworden of gestorven.’

Het gezelschap is via de gang in de woonkamer van de maisonnette beland, waar de eettafel gedekt is.

‘Allemaal een rode wijn?’ zegt Kokya.

‘Jonathan maar niet,’ zegt Jardina. De kleuter heeft op de vaste vloerbedekking een liggende houding aangenomen, Doerak heeft dat op hem gedaan, de voorpoten tegen Jonathans oorschelpen aan, kop tegen de kin van de kleine.

‘Ik heb voor Jonathan Chocomel gehaald,’ laat meneer Mortifa vanuit de keuken weten, en niet lang daarna heeft die er aan tafel gekomen een snor van opgelopen. De volwassenen tikken toestend elkaars wijnglazen aan, Kokya hevelt aanzienlijke hoeveelheden met ham en kaas verlekkerde macaroni van de pan over naar de borden, Jonathan krijgt een bescheidener portie.

‘Het smaakt mij best, wat jullie?’ zegt meneer Mortifa na

een paar happen.

Het smaakt Jardina en Evert eveneens best.

‘Hebben jullie het ook zo warm?’ informeert Kokya.

Nee, warm heeft behalve zij niemand het.

‘Vorig jaar was het een ander verhaal, weten jullie nog?’ zegt meneer Mortifa. ‘Ze kwamen even een nieuwe combiketel aanleggen. We hebben het geweten. Over in de kou zitten gesproken! Maar ik ben blij dat ik gisterochtend in een colbertje over straat kon, met een T-shirt eronder.’

‘Ik heb u nog nooit in een T-shirt gezien,’ zegt Evert.

‘Je hebt niks gemist,’ zegt Kokya.

‘Daar wordt verschillend over gedacht, mijn lief. Niet wegens het weer, dat T-shirt, ik ben mijn tweede booster gaan halen. Er zijn erbij die dan een trui moeten uittrekken waar hun haar statisch elektrisch van overeind gaat staan.’

‘Hoe vaak bent u gevaccineerd?’ vraagt Evert.

‘Wat was het... Twee keer een vaccinatie. Na de eerste ben je beschermd tegen het virus, na de tweede ben je immuun. Daarna een booster waardoor ik onkwetsbaar werd. En gisteren de tweede booster zodat ik onsterfelijk ben geworden.’

‘Nog geen klachten?’

‘In het geheel niet, Evert. Nou ja, de prikarm werd ’s avonds zwart en zit nu een beetje los, maar dat trekt wel bij. Liever een losse arm dan losse handjes.’

‘Je snapt niet dat er mensen zijn die niet gevaccineerd willen worden,’ zegt Jardina.

‘Op de administratie werkt iemand die bang is voor de bijwerkingen,’ zegt Kokya. ‘Want we weten niet wat die over dertig jaar zullen zijn. Ze is eind vijftig! Bang voor bijwerkingen als ze tegen de negentig loopt! Nee, liever het virus oplopen en eraan overlijden dan over dertig jaar bijwerkingen krijgen.’

‘Vroeger had je dat ook al,’ weet meneer Mortifa. ‘Ouders die hun kinderen niet wilden laten inenten. Die kinderen kregen polio, verschrikkelijk. Kinderen die gevaccineerd waren kregen geen polio en gingen ook niet dood van de vaccinatie of door de bijwerkingen. Doodgaan of verlamd raken was de wil van God die kennelijk niet wilde hebben dat kinderen gezond bleven. Tegenwoordig kan je via het internet de grootste onzin over de gevaren van vaccinatie verkondigen en hele volkstam-

men achter je aan krijgen, volledig verdwaasde allesgelovers.'

'Daar geven we in de krant geen podium aan,' zegt Evert.

'Hoe gaat het daar?' wil meneer Mortifa weten. 'Jongen, wat was ik jaloers toen je Arie Wietzen ging interviewen!'

'Ik had hem van de week aan de lijn,' zegt Jardina. 'Eerst Esmeralda, zijn vrouw en manager. We hebben hem geboekt voor twaalf jubileumvoorstellingen in december, tot en met de oudejaarsconference. Hij zit zestig jaar in het vak.'

'Dat mogen we niet missen, Koki!'

'Nee, Appie.'

Het was hun eerste uitje geweest: naar een optreden van Arie Wietzen, de toen al bejaarde amuseur die op zijn sapperde-flapschoenen met een van zijn benen in de traditie van het variété stond en met het andere in het heden, dat laatste maakte hem tot een beeldenstormende maatschappijcriticus. Hij schoot graag uit zijn slof en sloeg wild om zich heen, wat met het klimmen der jaren eerder erger dan minder werd.

In tegenstelling tot de volgroeide disgenoten is Jonathan geen genietter van macaroni. Met zijn lepel roert hij de lekkernij om, totdat hij er een afzetgebied voor gevonden heeft. Doerak, op zijn achterpoten staand, laat de voorpoten op een dij van Jonathan rusten en is zo in de gelegenheid stukjes macaroni en ham in de bek gestopt te krijgen. Als dat onopgemerkt blijft zet Jonathan bij het voeren zijn lepel in.

'Niet doen!' zegt Jardina als zij de gang van zaken in de gaten heeft gekregen. Jonathan staakt het voedseltransport en neemt een verongelijkte gelaatsuitdrukking aan.

'Zijn jullie al aan het toetje toe?' informeert Kokya. Als allen behalve mokkende Jonathan hebben aangeven zeer naar het toetje uit te zien verzamelt meneer Mortifa de leeggegeten borden en plaatst als een volleerd kelner het nog deels gevulde van Jonathan op zijn linker onderarm, daarmee de indruk wekkend dat het loszitten ervan is afgenomen.

Kokya volgt hem naar de keuken, meneer Mortifa keert daar alleen uit terug. Voordat hij weer gezeten is klinkt er geducht gekletter dat gepaard gaat met gebrekkig onderdrukt gevloek.

'Ik zal maar even gaan kijken,' zegt meneer Mortifa opstaand. Jonathan is afgeleid doordat hij achter Doerak aan is gaan kruipen, Evert en Jardina vangen flarden van een ge-

dempte gedachtewisseling op waarbij de een (meneer Mortifa) een sussende toon aanslaat en de ander (Kokya) uiting geeft aan wat onlustgevoelens zouden kunnen zijn.

‘Er ging even wat mis!’ verklaart meneer Mortifa zonnig, als ze terug zijn en weer aan tafel gegaan, Kokya een bos op de wangen. ‘Er viel een puddingbakje op de grond, ik eet het maar van een diep bord. Aardbeien in vanieljevla!’

Mogelijk heeft Jonathan daar wel trek in maar dan zal hij tot de orde geroepen moeten worden want hij ligt weer ruggelings op het tapijt, onder kwispelende Doerak.

‘Het is soms net zijn vader,’ aldus Jardina, het ziende.

‘Ik lig er vaak ook zo bij,’ bevestigt die. ‘Dat is de testosterone die dan opspeelt.’

‘Het supplement op de Kamasoetra,’ herinnert Jardina zich het zelfbedachte standje dat Evert aan het begin van hun lichamelijke omgang getracht had in de praktijk te brengen.

‘Weet je nog die keer dat wij...’ diept meneer Mortifa een anekdote op die in de startblokken blijft steken als hij ziet dat Kokya een vuurspuwende oogopslag vertoont. ‘Ik wil maar zeggen dat wij ook jong waren toen we pas betrekkingen hadden. Ik wat minder, natuurlijk, want ik was al wat ouder.’ Hij neemt een hap van de aardbeien in vanillevla. (Het blijkt Jonathan ook te smaken: na een Chocomelsnor heeft hij een vlasnor verwezenlijkt.) ‘Dat is waar ook, ik hoorde dat er bij jullie dingen gaan veranderen.’

‘Ja,’ zegt Evert. ‘Barrelmeijer gaat met pensioen.’

‘Die lul,’ oordeelt Kokya beknopt over de hoofdredacteur.

‘Van zijn pensionering wist ik uiteraard al. Vergeten wie het me vertelde maar ik hoorde iets over een overname,’ zegt meneer Mortifa. ‘Weet jij daarvan?’

‘Nee,’ zegt Evert. ‘Gaan we de *Grooterwaalse Gazet* overnemen?’

‘Of die neemt jullie over,’ oppert meneer Mortifa als onwaarschijnlijke optie – want die *Gazet* is in Grooterwaal een huis-aan-huiskrantje dat zich tot het *Buisdorps Nieuwsblad* verhoudt als het orgaan van voetbalvereniging Buisdorpia tot *The New York Times*.

‘Ik weet van niets, jij?’ vraagt Evert.

Kokya weet ook van niets. Ze zet haar eerder geuite oordeel

kracht bij door te laten weten het vertrek van hoofdredacteur Barrelmeijer toe te juichen, en toont zich een voorstander van diens onmiddellijke overlijden, bij het uitblijven waarvan hem ook een slepend ziekbed is gegund. ‘Die lul.’

‘En wie volgt hem op?’ vraagt meneer Mortifa.

‘Geen idee,’ zegt Evert. ‘Ik mocht ideeën aandragen voor het amusement op de afscheidsreceptie morgenmiddag maar daar bleef het bij.’

‘Een mooie toestand, jongen. Als eindredacteur weet je niet wie de nieuwe hoofdredacteur wordt.’

‘Er is niet voor geadverteerd. Misschien krijg ik morgen te horen dat ik promotie maak.’

Na het toetje worden de wijnglazen nog een keer gevuld, Jonathan blijft wel een tweede Chocomel, die evenals de eerste boven zijn bovenlip sporen nalaat. Als hij het glas geleegd heeft geeft hij door te geeuwen aan slaperig te zijn. De volgroeiden zijn dat niet maar worden door Jonathans geeuwen aangespoord hem na te volgen. Raar eigenlijk dat je moet geeuwen als je dat iemand ziet doen, bij niesen is dat niet zo, zegt meneer Mortifa. En bij zijn weten leidt het laten van een wind evenmin tot kopieergedrag, wat misschien ook maar beter is, zeker na consumptie van shoarma of erwtensoep of een bonenschotel.

‘Het was een feestelijk feestje, maar we moeten terug naar de bewoonde wereld,’ zegt Evert nadat zijn blik is afgedwaald naar de klok aan de wand.

Er hoeven geen jassen aangetrokken te worden maar Doerak krijgt zijn riem aangelegd: Jonathan mag een stukje met hem aan de wandel – tot aan de parkeerplek van de Twingo, waarna meneer Mortifa het leidsel van hem overneemt, in ruil voor een handje taai taai.

Als hij bij zijn moeder op schoot gezeten is valt Jonathan in slaap en wordt niet wakker als Evert bij het weggrijden meneer Mortifa groetend claxonneert.

‘Kokya had een gezellige bui,’ zegt hij.

‘Ze is over de ingang.’

‘Wat?’

‘In de overgang. Opvliegers. Dof haar. Stemningswisselingen. Gewichtsschommelingen. Huidschilfers. Cellulitis. Slech-

te adem. Nachtzweet. Lees maar na op Wikipedia.’

‘Haarballen?’

‘Kan. Als ze haar oksels niet scheert.’

‘Krijg jij dat ook?’

‘Reken maar van yes.’

‘Geef maar een gil als het zover is.’

‘Ben bang dat het bij een gil niet zal blijven. Wees maar blij dat je een man bent.’

‘Wij mannen hebben het ook niet makkelijk. De midlife-crisis moet iets verschrikkelijks zijn. En wat dacht je van afgenomen libido en eikelrot?’

‘Wat is eikelrot?’

‘Komt geloof ik door vitaminegebrek. Kan ook de tweede wet van de thermodynamica zijn. Vitaminegebrek kan je met supplementen bestrijden, bij de tweede wet van de thermodynamica sta je machteloos. Ga je even een plasje doen en dan valt je eikel in de pot.’

‘Hopelijk kan ie er weer aangezet worden.’

‘Als je aanvullend verzekerd bent.’

‘Dat moesten we tegen die tijd dan maar doen.’

Afscheidsreceptie

Het aan de Nieuwe Doorlaat gevestigde World Eet Center is gespecialiseerd in gerechten uit verre vreemde landen, en heeft personeel dat daar in meerderheid ook uit afkomstig is. Dankzij het in dienst treden van arbeidslustige asielvinders uit diverse door oorlogs- of natuurgeweld of een onrechtmatig geachte regering geteisterde windstreken, die op de vlucht hun culinaire bagage meegenomen hadden, kon de menukaart in recente jaren aangevuld worden met nog vreemdere gerechten dan er al op te vinden waren (zoals Bengaalse bittergrutten, Lombokse lellebelletjes, Ghanese glibberhomp en Taiwanese tijgerscrotumthee). Somalische cheetadarmen bijvoorbeeld, bleken door fijnproevers met een geharde maag en degelijke darmwerking bijzonder gewaardeerd te worden.

Eigenaar en chef-kok Hasil Fadrhonc, die dankzij zijn voorbeeldige inburgering door de vaste klanten de koosachternaam Varendonk toebedeeld had gekregen, maakte medio september door middel van een reclameboodschap op de LokaalBuis alvast reclame voor het tijdelijk verhollandste kerstmenu. Fadrhonc had zich naast de Buisdorpse zeden en gewoonten taal en accent onberispelijk eigen gemaakt maar wist als gewiekst zakenman dat er een vertederende werking kan uitgaan van onbeholpen uitdrukkingsvaardigheid. Tijdens zijn inburgering was hij bij het verplicht zien van enkele seizoenen *Pipo de Clown* getroffen door de zich eigengereid uitdrukken figuur Klukkluk, en had daar inspiratie aan ontleend.

‘Lieve mensen van Buisdorp, onze kerstmaal is weer van de lekkere smikkel de smikkel. De hele maal is voor de af, schotelhoofd volgt en toetje na en drankje voor de drinken en de proost. Voor de kerstsmikkel gaan volopse grediënten uit Buisdorp in de eten. Heerlijke Buisdorpse bolus van het grote dode paard. Gebakken zoetzure rivierschollenkop zonder de graat. Extra fijnzinnige doperwten. Aardappelen van de boerenland. Met overheen de saus van de dunne yoghurt, lienks

gedraaid.’

Die vrijdagmiddag is het restaurant afgehuurd en speelt er zich af de afscheidsreceptie van de hoofdredacteur van het *Buisdorps Nieuwsblad*. Als Evert de receptieruimte betreden heeft valt hem de aanwezigheid van zijn collega Kokya op.

‘Toch maar gekomen?’

‘Als je niet gaat moet je werken. Of een vrije middag nemen. Dat heb ik voor die lul niet over. Wegwezen, daar komt ie.’

Evert ziet terwijl Kokya zich uit de voeten maakt Barrelmeijer naderen en gaat hem tegemoet. De scheidend hoofdredacteur is uitgemonsterd in een kostuum dat niet meer dan bij benadering zijn maat is.

‘Zo, Bert, een laatste groet.’

‘Zeg dat wel, Evert. Wil je geloven dat ik er haast niet van kon slapen? Mijn idee was het niet, afscheid nemen in het World Eet Center. Heb je gezien wat ze voor ons hebben neergezet? Schaaltjes scharrelslakkensnacks! Geef mijn portie maar aan Fikkie en doe mij maar een portie bitterballen met lieg. Desnoods Keltisch gebak, als het per se exotisch moet wezen. En als diner een betrouwbare boerenkoolstampot maar die zal wel niet op het menu staan. Het moest allemaal een verrassing wezen, nou, daar hou ik helemaal niet van. Zal ik jou *sub rosa* eens wat vertellen?’

‘Vooruit maar, Bert, het is jouw feest.’

‘Ik had de receptie bij De Rode Buis willen houden maar de or ging weer eens dwarsliggen.’

‘De afscheidsreceptie in een besloten nachtclub?’

‘Niet ’s nachts natuurlijk. Ze hebben van de zomer een duurzame tent in de tuin gezet voor parenavonden, als het warm is. Met sfeerverlichting en de rest, en volop verse versnaperingen om voor de volgende ronde weer op krachten te komen. Ze hadden er best voor een middagje klapstoelen kunnen neerzetten en een barretje en als het fris geweest was een paar straalkachels. Maar nadat een paar vrouwelijke collega’s op hun achterste benen waren gaan staan dreigde de or met stiptheidsacties en werkonderbrekingen. Het is wel om cynisch van te worden: de dames hebben altijd het hoogste woord over inclusiviteit en gelijke behandeling maar als het eropaan komt gooien ze de kont tegen de krib en haken af.’

‘De afscheidsreceptie in een besloten nachtclub.’

‘Hoe je het ook bekijkt, De Rode Buis is toch een begrip, Evert. Ze zijn een keer helemaal uit Hollywood komen kijken en ze hebben er toen *Bunny does Buisdorp* gedraaid, Messalina Vulvana en Vieze Lieze hadden een leuk rolleballenrolletje. Indertijd hadden die meiden nog geen gootsteenontstopperlippen en zagen er niet uit als een Michelinvrouw. En neem Busty, ze heeft vorig jaar geauditeerd voor *Wie is de snol* maar werd afgewezen omdat ze geen tatoeages vertoonde. Wat wil je, ze is nog van de oude stempel. Maar dat ze je als je tegen de zeventig loopt de kans ontnemen te tonen wat je in huis en in je mars hebt, ik kan daar met mijn verstand niet bij. Baboe Pang Pang hetzelfde verhaal, ze is bijna tachtig dus telt niet meer mee. Ik kom nog geregeld in De Rode Buis maar het is niet meer zoals het was, door de tatoeages die eruitzien als huidziektes en die kunstmatige opvullingen. Ze hebben soms zo extreem opgepompte billen dat je denkt: meid, hoe krijg jij je reet afgeveegd? Ik wil het niet idealiseren, hoor, hoe het vroeger was. Je had nog geen dvd, je was aangewezen op videobanden. Als je op de pauzeknop drukte om een en ander in detail te zien werd het beeld verpest door de strepen die getrokken werden. Ach ja... Op een dag als deze komen dat soort herinneringen dan bij je boven. Weet je nog dat ik je uitnodigde om gezellig een keer mee te gaan naar De Rode Buis? Zat je pas bij de jeugdpagina. Daar had meneer geen trek in. Geen idee wat voor beeld je van De Rode Buis had en misschien nog hebt. Het gaat er heus niet alleen om van dattum, hoor. Ze hebben er allerlei acts en gekkigheid en talentenjachten. Laatst zag ik er een vogel, die had een kruisraket daar kon hij mee in zijn neus peuteren als hij ondersteboven aan een stang hing. Wat je vroeger vaak op de kermis zag maar daar tegenwoordig niet meer mag, net als leeuwen en tijgers in het circus. Misschien dat Dikke Door straks nog komt maar ze wist het niet zeker want voor Door gaan de zaken voor. Ook nog is ze de laatste tijd wat minder mobiel omdat ze al heel lang sukkelt met zorgwekkende dijen die weer zijn gaan opspelen. Dikke Door zou net als ik met pensioen kunnen en van de AOW genieten en de zaak dan overdragen aan de jonge garde maar dat wil ze niet. Wat een

leven heeft Dikke Door gehad, Evert, daar kan je een boek over schrijven! In de puberteit kampte ze met een maagdevliesontsteking, er moest zelf op. Maar ze zat bij de nonnen op kostschool dus ze mocht er zelf niet aan zitten. De nonnen ook niet, daar waren die katholieken streng in, dus meneer pastoor werd erbij gehaald, en dat schijnt een beetje uit de hand te zijn gelopen... Ach ja, zo hebben we allemaal een verhaal... Dikke Door zei een paar jaar terug tegen me over haar voortplantingsapparaat: Bert, na een halve eeuw buffelen kan je als je je oor ertegen houdt de zee horen, maar dat was waarschijnlijk een geintje. Kijk, daar hebben we meneer de borregemeester. Evert, ik zie je!’

Evert heft groetend het glas jus d’orange dat hij bij een rondgaande ober van het plateau heeft geplukt en begeeft zich naar een tafeltje waarop de door Barrelmeijer misprezen scharrelslakkensnacks op schaaftjes liggen en tast toe. Hij krijgt gezelschap van Dries Dopphoender, aanvoerder van de sportredactie, die alvorens ook toe te tasten vraagt of de scharrelslakken weg te krijgen zijn.

‘Valt tot nu toe mee,’ is Evert kauwend van oordeel. ‘Er kunnen nog zure oprispingen van komen. De Kantonese krokettenmousse heb ik nog niet geprobeerd. Ik brak er een doormidden en wat erin zat leek wel snot. Zit je een week van op de pot.’

‘Een flinke opkomst,’ stelt Dries vast. ‘En heel wat hotemetoten.’

‘Ja,’ zegt Evert. ‘Barrelmeijer is net op Noten afgestapt. Misschien krijgt hij de Koperen Stadspenning voor zijn uiteenlopende verdiensten voor de samenleving. Ik zag ook onze bovenbaas Dommes de Gil staan. En die knakker van dat adviesbureau, hoe heet ie... Boraal! Iemand vertelde me gisteravond dat er veranderingen op komst schijnen te zijn. Zou me niet verbazen als ze Barrelmeijers vertrek aangrijpen om er een reorganisatie doorheen te jassen.’

Dries knikt. ‘Hou je vast, er gaat wat beginnen.’

Inderdaad geeft Wijnand Dommes de Gil, leider van het Volksdemocratisch Landsbelang, de grootse partij in de gemeente, een paar tikjes tegen een microfoon, om te controleren of dat versterkt geluid geeft. Hij zal niet opgedaagd zijn

uit hoofde van zijn partijleiderschap: Dommes de Gil is naast zijn politieke besognes eigenaar van BV Buis Media, waar het *Buisdorps Nieuwsblad* onafhankelijk onder ressorteert.

‘Beste mensen,’ zegt de in een hem als gegoten zittend kostuum gestoken politicus en entrepreneur, ‘en eerst en vooral beste Bert! We beleven vandaag een middag waarop gemengde gevoelens zullen prevaleren. Want dat je hier nu onder ons bent juichen we allerwegen toe, maar dat je straks gegaan zult zijn is iets wat ons met diep gevoelde droefheid slaat. Jou kennende zal het je niet verbijsteren dat we vanmiddag van alles voor je op stapel hebben staan, maak je borst maar nat!’

De toegesprokene trekt een gezicht of hij denkt: het moet maar.

‘Bert,’ gaat Dommes de Gil voort, ‘we hebben vanmorgen veel klachten van abonnees mogen ontvangen omdat ze de krant niet in de bus hadden gekregen. Daar was een goede reden voor! Want heel de ochtend zijn bijna alle bezorgers op een geheime locatie doende geweest een lied in te studeren dat zij weldra ten gehore zullen brengen. Maar er is meer! Want we weten allemaal dat voor jou muziek een eerste levensbehoefte is, en daarom zal het Buisdorps Bezorgerskoor begeleid worden door geen anderen dan de Buisdorpse Bongo Boys!’

Barrelmeijer kijkt of hij deze traktatie niet verwacht had, noch erop gehoopt.

Het is een klein wonder dat de drie Buisdorpse Bongo Boys aanwezig zijn want twee van hen hadden in het voorjaar een ingrijpende hartingreep ondergaan. Die werd bij beiden op dezelfde dag verricht, uit praktische overwegingen op aangrenzende operatietafels (de andere operatiekamer van het plaatselijke Academisch Ziekenhuis werd geschilderd en van nieuwe plafonnières voorzien), waarbij aan het licht kwam dat van ieder het hart best nog bruikbaar was en ter plekke op te kalefateren, zodat het met wat verse kleppen en een zwik bypasses eigenlijk wel bekeken was. Maar omdat ze een experiment niet uit de weg gingen en het identieke bloedgroepen betrof en voor de toeziende studenten op de tribune leerzaam zou zijn, besloten de betrokken chirurgen tot volledige transplantaties, waarbij bij de een het hart van de ander werd ingebracht en

vice versa.

Weldra waren de muzikanten afdoende hersteld om weer langs de regionale podia te kunnen trekken: Berry 'Bongo Boy' Biesheuvel, Bart 'Bongo Boy' Balkenende en Barend 'Little Bongo Boy' Bambergen, de laatste de enige zoon van de aan een roekeloos consumptiepatroon bezweken Bas 'Bongo Boy' Bambergen en diens grote liefde Bettina 'Bongo Angel' Bambergen, die in tegenstelling tot haar man de macrobiotiek aanhing en dan ook haar hele leven gezond was gebleven en dat nog zou zijn als ze niet met dodelijk gevolg van haar elektrische fiets gereden was.

Van de drie bongospelers is de jongste er gezondheidstechnisch gezien het best aan toe want hij had een paar jaar voordien een aanhoudend onberispelijk functionerend kunsthart ontvangen, en was de trotse bezitter van een gelijktijdig ingebrachte gebruikte maag van een dode donor waar nog ruim een jaar garantie op zat.

Hun manager Bob 'Bongo Boss' Bonkers bedacht voor zijn Boys geregeld nieuwe initiatieven en uitdagingen, zoals recentelijk de Bongo Boys Bonus Tour, waarbij zij optraden met gastmuzikanten, onder wie een veelzijdige kunstfluit en beroemde boyband De Boffertjes. De belangstelling voor de tour bleef helaas bij de hooggespannen verwachtingen ten achter. Aan de promotie kon het niet gelegen hebben. Opnames van een in een handgemeen tussen Boys en Boffertjes culminerende repetitie waren viraal gegaan na streaming op de officiële website. De naam daarvan – *The Daily Bongo* – draafde hoog want lang niet elke dag was er bongonieuws te openbaren, maar dat werd door liefhebbers van het percussie-instrument en de erdoor voortgebrachte geluiden niet bezwaarlijk gevonden want er was bijna niemand die het dagelijks controleerde.

Nu zijn de Buisdorpse Bongo Boys in het World Eet Center present om in samenwerking met het Buisdorps Bezorgerskoor de hoofdredacteur een muzikale ode te brengen die deze als het bij hem in de smaak valt nog lang zal heugen, en zo niet nog veel langer. Er is door de afwezige dichter Olaf Lafsteeg (hij had het te druk met de drukproeven van zijn experimentele bundel *Poëzie mauw 2. Een mandril gaat te paard*) een op de omstandigheden toegesneden vertaling gemaakt van het lied

Adieu monsieur le professeur, waarbij het koor dwars door het bongogebonk heen de gevoelens van velen vertolkt.

Jij was altijd de voorste haan / Het leiding geven je eenzaam bestaan / Het is nu je tijd om heen te gaan / En plengend triest een laatste traan / Danken wij je voor wat je hebt gedaan.

(Lafsteeg had aan de vertaling een stevige dobber gehad, zoals hij Evert, die enigszins bij de organisatie van het afscheid betrokken was geweest, verteld had: *Vaarwel die lieve hoofd-redacteur* was toepasselijk maar ging niet omdat *hoofd* een lettergreep te veel was, en *Vaarwel lieve hoofdredacteur* qua klemtoonlegging lastig lag. Ook nog had Lafsteeg geploeterd op een bewerking van *De clown*, maar het *Hij was maar een clown* zou dan *Hij was redacteur* worden, wat een afscheid nemende hoofdredacteur niet als een eerbetoon zou opvatten.)

En terwijl Barrelmeijer niet gerekend zal hebben op de uitzonderlijke combinatie Buisdorpse Bongo Boys en Buisdorps Bezorgerskoor, is daar ook nog de levensleedzanger Buisdorpsse Bennie, die sinds de lokale hits *Vader zit weer in de bak*, *Moeder schreit haast elke dag*, *Tranen op een kinderswang* en *Wat ben je toch een pokkenwif* tot opluchting van muziekliefhebbers aan een *songwriter's block* was gaan lijden, in combinatie met gebukt gaan onder ook de geestelijke wonden geslagen door het luidkeels bezongen 'pokkenwif'. Maar uit het afscheid van Barrelmeijer had de zanger inspiratie weten te putten: hij schreef in een paar weken tijd een lied dat uitnodigde tot meezingen, waartoe hij de aanwezigen met de armen zwaaiend aanspoort. 'Allemaal! Handjes voor Bert! *Soms zit het je mee, ja soms zit het je mee, maar soms zit het je teeheegen!* En daar gaan we nog een keer met de handjes, jij ook Bert!'

Als aan dit programmaonderdeel een einde is gekomen maakt eerste burger Onno Noten zich meester van de microfoon. Zijn amtsketen komt er kort mee in aanraking, wat een akelige galm geeft en de spreker een lichte elektrische schok.

'Beste Bert en mensen,' leest Noten van een vel papier voor. 'Het dagelijks leven van een burgemeester als die van Buisdorp gaat over mijlpalen. Eerder vandaag mocht ik op begraafplaats Zeldenrust de jaarlijkse krans leggen op het graf van de Ongekende Grootheid, nu mag ik het decennialange arbeids-

verleden van een markant hoofdredacteur mede ten grave dragen. Het kan verkeren! Of zo men wil juist niet. Bert, we weten allemaal, en jij niet in de laatste plaats, dat jij altijd een unicum bent geweest, zodat het geen van de hiernaartoe gekomen zal onhutsen dat ik je als klap op de vuurpijl de officiële Koperen Stadspenning van Buisdorp mag toebedelen!’

De burgemeester doet als gezegd, bij applaus van degenen die geen glas in de hand hebben.

‘Ik zou zeggen, beste Bert en mensen, maak er nog een onvergetelijk feest van, en voor straks lekker eten, indachtig de beroemde, uit de dertiende eeuw stammende anonieme Buisdorpse dichtregels *Hebban olla bolla buus / Zuup zuup bonka bonka tuus*. Ik heb persoonlijk helaas nog een hoop werk voor de gemeente te verzetten, waaronder strakjes de heropening van de gereviseerde Schroofhamerbrug. Maar ik heb beloofd dat ik pas zal gaan als Wijnand gesproken heeft want die heeft ook nog wat te melden.’

‘Inderdaad, Onno,’ zegt de weer voor de microfoon getreden Dommes de Gil. ‘Beste mensen – kom eens naar voren, Ben.’ En aldus gecommandeerd voegt een onbekende aanwezige zich bij de redevoerder, een slonzig uitgedoste buikige gestalte met een stoppelbaard en verder geen noemenswaardig hoofdhaar, die een onnozel aandoende glimlach voert en daarbij zijn in het oog springende ogen als een buikspreekpop heen en weer laat gaan – vanwege zijn omvang een buikspreekpop die je niet op schoot wilt hebben.

‘Beste mensen, ik ving vanmiddag hier en daar op dat er bij jullie benieuwing bestaat naar wie ons aller Bert zal opvolgen als hoofdredacteur. Welnu, dit is hem dan! Mag ik aan jullie voorstellen: de rechtschapen Ben Feldman, voor zijn vrienden Bennie – en toeval bestaat kennelijk niet want inderdaad, jullie hoorden het goed: Bennie, net als de geliefde Buisdorpse Bennie, die zo-even zo zoetgevooid zong. Ben, welkom bij het *Buisdorps Nieuwsblad*.’

De voorgestelde kijkt met volgehouden grijs heen en weer, dat wil zeggen: zijn ogen slaan een paar keer een andere richting in.

‘Een groot applaus voor Ben graag,’ stelt Dommes de Gil voor maar een ovatie komt er niet van. ‘Dank jullie wel namens

Ben. Ben, neem een drankje, ze staan er ook voor jou, en begeef je gezellig tussen je nieuwe collega's, dan ga ik nog even door. Beste mensen, ik ben niet alleen gekomen om Bert in de hoogte te steken en Ben aan jullie te presenteren. Voor iedereen hier aanwezig liggen er veranderingen in het verschiet, en daar heb ik het een en ander over te zeggen en over uit te leggen. Over enige tijd zijn jullie niet langer in dienst bij het *Buisdorps Nieuwsblad* maar bij een veelomvattend conglomeraat dat het kloppend hart van de gemeente gaat worden. Nietwaar Onno?

Burgemeester Noten, die zijn jas al aangetrokken heeft en zich nabij de uitgang ophoudt, laat daarvandaan met verheven stem weten dat Dommes de Gil een waar woord gesproken heeft.

Voorafgaand

Aan het voorafgaande ging nogal wat vooraf, zoals in het voorjaar van dat jaar een besloten bijeenkomst belegd in het chique restaurant Le Buis d'Or, waarvan de bovenste verdieping gereserveerd was voor een gerenommeerd gezelschap van onder anderen vooraanstaande Buisdorpenaren. Aangezien de samensholing geheim moest blijven, betraden de deelnemers de eetgelegenheid met tussenpozen van ongeveer een kwartier, en benutten daarvoor uiteenlopende ingangen, inclusief die waardoor het personeel kwam en ging, en een op de goot uitgevende zijdeur waardoorheen onbekwaam geraakte gasten bij kraag en broekriem gevat zwiepsgewijs uitgewezen werden, opdat zij de gezellige avond van andere gasten niet langer met hun gelal, gebral en/of gebrak zouden dwarsbomen.

Nadat allen aan een ruime tafel gezeten waren stond Wijnand Dommes de Gil op en nam het woord.

‘Vrinden, welkom. Aangezien ik bij wat we zo dadelijk gaan bespreken de meeste vingers in de pap denk te mogen hebben, ben ik zo vrij me op te werpen als voorzitter. Hopelijk kan je je daarin vinden, Onno.’

‘Zeker, Wijnand,’ stemde de burgemeester in.

‘Fijn, dan vaar ik voortvarend verder. Om te beginnen een punt van orde dat de inwendige mens betreft. Zo dadelijk worden er theewagens binnengereden die binnen ieders handbereik komen te staan en waarvan je naar behoefte drankjes en hapjes kunt nemen, wat de drankjes betreft bij voorkeur met mate. Daarmee wil ik vanwege de beslotenheid van ons samenzijn het herhaaldelijke opduiken van mogelijk loslippig bedienend personeel voorkomen. Bon. We gaan het vanavond verkennend hebben over ultra vertrouwelijke zaken, ik doe een open deur dicht als ik zeg dat niets van wat we hier bespreken en afspreken door andere oren dan de onze gehoord mag worden. Om die reden heb ik geen notulist uitgenodigd om het bespro-

kene en beslotene vast te leggen want zo iemand staat anders dan wij op afstand van de materie en zal licht geneigd zijn in de pers uit de school te klappen, als daarmee een geldelijke vergoeding binnen te halen is. Ik maak van de week een verslagje dat ik zal rondmailen. Voor het hele verhaal hebben jullie neem ik aan een device bij je. Ja, Onno?’

‘Een device?’

‘Je telefoon. Of een tablet. Hebben we die allemaal?’

Allen, inclusief burgemeester Noten, waren daarvan voorzien. In tegenstelling tot bij veel gelegenheden werd er verzocht die aan te zetten in plaats van uit, in dit geval om er een opname mee te maken. De burgemeester werd daarbij op weg geholpen door de naast hem gezeten, en nu staande, zelfbenoemde voorzitter, die daarna weer ging zitten.

‘Laten we voor het gemak en voor de stemherkenning bij de opname een voorstelrondje doen,’ stelde Dommes de Gil voor. ‘Mijn naam hoeft ik niet te noemen en dat ik binnen en buiten de gemeenteraad het Volksdemocratisch Landsbelang leid veronderstel ik als bij ieder bekend. Maar het kan geen kwaad nog eens onder de aandacht te brengen dat ik enig eigenaar ben van BV Buis Media, waaronder valt het *Buisdorps Nieuwsblad* alsook Omroep Buisdorp met Radio Buisdorp en de Lokaal-Buis, benevens Het Buisdorpse Boek: uitgeverij en boekhandel. Allemaal afzonderlijke bv’s, wat handig is als je onwillekeurig overvallen wordt door een faillissement of besluit daarop uit bedrijfseconomische overwegingen aan te sturen. Voorheen gaf ik ook nog samen met mijn broer leiding aan Busofa, dat door de jonkheren Roelmond Eustachius en ondergetekende Wijnand Xavier decennialang op koers werd gehouden. Nadat broer zich had teruggetrokken voerde ik daar het alleenleiderschap, totdat ik de toko een paar jaar terug van de hand deed omdat die me vanwege de expansie boven het hoofd aan het groeien was en er een paar rechtszaken liepen. Het zal jullie goed doen te vernemen dat ik uit onverminderde persoonlijke betrokkenheid bij de gang van zaken eerder vandaag bij de soepfabriek weer een meerderheidsbelang heb verworven.’

‘Goed zo, Wijnand.’

‘Dank je, Onno. Fijn dat jij me daar als commissaris in